

dere, og om man, da man nu skulde til at foretage Forandringer i Jagtloven, ikke ogsaa burde søge forandret de Punkter, hvor den maa anses for at være uheldig. Som bekendt blev jo Jagtloven kun gennemført ved et Kompromis, og der blev navnlig her i Salen vist en overordentlig stor Resignation, men det har jo medført, at der er flere Bestemmelser, som maa anses for uheldige, og med Hensyn til hvilke det vilde være ønskeligt, om man kunde faa dem forandrede. Jeg tror imidlertid, at det er rigtigt, at det foreliggende Lovforslag indskrænker sig til at foreslaa nogle faa Forandringer i Jagtlovens Fredningsbestemmelser, og at man ikke allerede nu tænker paa at gaa til en Revision af Jagtloven, da Tiden vistnok ikke er moden dertil. Hvad nu de foreslaaede Fredningsbestemmelser angaar, skal jeg gøre opmærksom paa, hvad jeg allerede i sin Tid har paapeget, at det forekommer mig ikke ganske rationelt, at selve Loven fastsætter bestemte Datoer for, naar Jagttiden begynder, og naar den ophører. Jeg tror, at det vilde være rigtigere, om man, ligesom man har det i den franske Jagtlov, kun fastslog visse Rammer for de Fredningstider, der skulde være gældende, og at man saa overlod til Administrationen hvert Aar at bestemme, naar Jagttiden for det og det Vildt skulde begynde, og ligeledes, naar den skulde ophøre. Det kunde jo godt være forskelligt for de forskellige Aar og for de forskellige Landsdele, idet jo de forskellige Forhold, baade de lokale og Temperaturforholdene, have en overordentlig stor Indflydelse, saaledes at Vildtet maaske kunde skydes noget tidligere i det ene Aar end i det andet ligesom enkelte Vildtarter kunde skydes noget tidligere i den ene Landsdel end i den anden. Jeg tror, at det vilde være det rationelt rigtige, om det saaledes var bestemt, at Administrationen hvert Aar skulde fastsætte Jagttiden for det og det Vildt i den og den Landsdel. Men det kan formodentlig lige saa lidt nu som i sin Tid lykkes at faa gennemført dette, og jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa.

Med Hensyn til selve Lovforslaget tror jeg, at enhver maa give det sin Støtte. Den første Bestemmelse i Lovforslaget angaar jo en Fredning for Bekkasinen. Det har jo vist sig, at Fredningstiden for denne Fugl ikke er tilstrækkelig lang, idet man nu ser Bekkasiner falbudte hos Vildthandlerne i Yngletiden, og i den Tid, hvor Æglægningen er begyndt, og vi kunne jo

alle være enige om, at dette er højst uheldigt. Derfor tror jeg, det er fuldstændig rigtigt at søge at udvide Fredningstiden, saa at den begynder den 1ste Februar. — Hvad Hejrerne angaar, det andet Punkt i § 1, er der ikke det ringeste i Vejen for, at disse ikke blive fredede saa længe, som det bestemmes i den gældende Lov, thi derved hindres det, at de blive skudte i den Tid, hvor man kan komme til dem, og som bekendt skulle de ødelægge ikke saa lidt af de Skove og Plantninger, hvor de have deres Kolonier. — Hvad endelig angaar den forandrede Bestemmelse om Fredning for Grousen, kunne vi vel alle være enige om, at den er fuldstændig rigtig. Jagtforeningen har jo med meget stor Bekostning faaet Groussen indført her i Landet, og det har vist sig, at det kan lykkes, men hvis den kun fredes som andet Fuglevildt, er der stor Fare for, at den bliver skudt væk i meget kort Tid, og hele den store Bekostning og det store Arbejde, der er udført, vil saaledes være spildt. Der er vel heller ikke mange, som egentlig kunne have noget imod den foreslaaede Bestemmelse. Lovforslaget indskrænker sig til disse tre Fuglearter, men jeg skal dog henstille, om der ikke kunde være Grund til ogsaa at optage en Bestemmelse om Skovduerne i dette lille Lovforslag. Efter Jagtlovens § 17 er det saaledes nu, at Skovduer ere fredede fra 1ste Februar til 15de September, men efter hvad jeg har hørt, skal denne Fredningstid være noget for lang, idet man ikke kan komme til at skyde dem, og jeg har hørt — hvorvidt det er paalideligt, kan jeg ikke sige, da jeg ikke ved det af egen Erfaring, men det er blevet fortalt mig af meget paalidelige Folk — at Skovduerne f. Eks. paa Fyn have formeret sig i den Grad, at de ere blevne en ren Landeplage. Jeg kunde derfor ønske at høre fra et af de ærede Medlemmer fra Fyn, om dette er saa, og hvis det er det, kan man maaske ogsaa faa optaget en Bestemmelse om Skovduerne. I øvrigt skal jeg med disse faa Bemærkninger tillade mig at anbefale Lovforslaget paa det bedste til det høje Tings Velvilje.

Landbrugsministeren (A. Hage): Jeg takker det ærede Medlem for hans Tilslutning til Lovforslaget, og da intet af det høje Tings Medlemmer har udtalt sig imod det, tør jeg gaa ud fra, at Lovforslaget vil finde en velvillig Modtagelse her i Tinget. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at man bør være overordentlig